

[Før Møller.]

har været ude for såvel en studentereksplosion som en kundskabs eksplosion, har vi alle et ansvar for, at vi på dette vigtige område er sakket bagud.

Under den nuværende regering og med undervisningsministeren som ihærdig igangsætter har der været taget afgørende skridt for at sikre landet et højere uddannelsesvæsen, som kan opfylde fremtidens krav. Denne regering løber ikke fra opgaverne og ansvaret, hvorimod socialdemokratiet i betydelig grad har givet efter for fristelsen til at bruge sagen til at fiske politisk småmønt. Når vi i denne sag arbejder under et ubehageligt og betænkeligt tidpres, har den tidligere regering og socialdemokratiet i hvert fald del i ansvaret, og denne kendsgerning tilsløres ikke af en politik eller en agitation, hvor man kører på friløb og overlader det til andre at præstere den saglige drivkraft.

Det foreliggende forslag til lov om Københavns universitets placering og universitetscentre lægger med god grund en afgørende vægt på at få tilvejebragt en aflastning for Københavns universitet. Forholdene ved dette universitet er i dag utilfredsstillende, og fra år til år sker der en forringelse af den undervisning, der bydes på. Det giver dårlige arbejdsvilkår for lærerkræfterne, og heri ligger en dokumenteret risiko for, at lærergeneringen i fremtiden ikke vil virke så tiltrækkende, at man opnår den fornødne rekruttering af videnskabsmænd med sans for undervisning og forskning.

Også for de studerende er forholdene allerede i dag utilfredsstillende. Ved planlægningen af nybyggeri for de humanistiske fagområder regner man med et etageareal pr. studerende på ca. 10 m², men i København må de studerende klare sig med lidt over 2 m². Hertil kommer, at den bygningsmæssige standard ved Københavns universitet er overordentlig ringe. De humanistiske fakulteter har ikke fået nye bygninger opført specielt til formålet siden 1920, da studiegården blev taget i brug. Også biblioteks- og kantineforholdene er ganske utidsvarende. Studenterpresseet bevirker, at man arbejder med alt for store hold; det er ikke ualmindeligt med hold på mellem 75 og 100 studerende, mens man ved første-

klassens universiteter ude i verden arbejder med hold på mellem 12 og 15.

Alt i alt har man ved Københavns universitet arbejdsforhold, der må karakteriseres som aldeles uholdbare. Der er vist ingen af os, der har fantasi nok til at forestille os, hvad der vil blive følgen, hvis vi ikke nu griber effektivt ind med løsninger, som hurtigt og umiddelbart kan skabe en aflastning for Københavns universitet.

Dette krav tilgodeses med dette lovforslag, der dels sikrer en udbygning på de arealer, som universitetet allerede råder over, dels åbner adgang for arealerhvervelser ved Jagtvejen til det biologiske center, dels starter oprettelsen af et universitetscenter ved Roskilde, dels tager skridt til en langsigtet udbygning formentlig i Kalvebodkilen.

Roskildecenret frembyder den bedste mulighed for at give Københavns universitet en mærkbar aflastning på kort tid og på en sagligt set betryggende måde. Ingen af de andre muligheder, der har været undersøgt, giver tilnærmelsesvis samme chance for at lette presset på Københavns universitet.

Men tilbage står opgaven med at sikre fremtiden for Københavns universitet. Før der kan tændes grønt lys for den langsigtede udbygning i området mellem Sjællandsidens nuværende bebyggelse og den eksisterende bymæssige bebyggelse på Amager, må der gennemføres en række undersøgelser og forhandlinger, og der må træffes visse beslutninger, bl. a. vedrørende nedlægning af lufthavnen i Kastrup. Det er imidlertid aldeles afgørende, at Københavns universitet ikke bliver nødlidende, hvad angår fremtiden. Det er derfor nødvendigt, at man er på vagt over for den risiko, at man drukner i et boblende virvar af projekter og konsultationer og undersøgelser, kort sagt i et planlægningsmorads.

Når det gælder et stort, centralt og jomfrueligt område som Kalvebodkilen, må der selv sagt en samlet planlægning til, så man sikrer en fornuftig indbyrdes prioritering af arealudnyttelsen. Men der er grund til at være opmærksom på, at planlægning kan virke som en hæmsko, hvis man afventer, at alt skal ligge klappet og klart. På et vist tidspunkt må der skæres igennem, og jeg kunne forestille mig, at man under udvalgs-